

РЕШЕНИЕ

№ 38211

гр. София, 18.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в
публично заседание на 12.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **8731** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.26, ал.12 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), вр. чл. 145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК). Делото е образувано по жалба на М. Г. К., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], гражданка на Република Турция, със съдебен адрес [населено място], [улица], вх. Д, ет.9, офис 17/18, чрез адв. Н. Г. от САК, срещу Отказ рег. № 5364р-3052 от 05.02.2025 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с който на основание чл.25, ал.1, т.5 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) ѝ е отказано предоставяне на постоянно пребиваване в Република България. Жалбоподателката визира незаконосъобразност на оспорения отказ поради неправилно приложение на закона, нарушение на основни правни принципи и процесуални гаранции по АПК. Твърди, че пребивава на законно основание в България от 2011 г. на основание обучение по чл.24в от ЗЧРБ. Оспорва като формални мотивите на административния орган да ѝ откаже правото на постоянно пребиваване, като счита, че отговаря на всички изисквания за това. Счита, че не е налице реално прекъсване на легалното ѝ пребиваване в страната ни по смисъла на пар.3 от ДР на ППЗЧРБ, а за „техническа пауза“, възникнала в резултат на затруднения при комплектуването на необходимите документи, за което предоставила писмено становище. Намира подхода на административния орган за формализиран и прекомерен, тъй като я лишава от основателно очакване за правна сигурност предвид дългогодишното ѝ легално пребиваване в страната ни. Визира нарушения на чл.35 и чл.36 от АПК и липса на индивидуална оценка на случая ѝ, в нарушение на чл.8 от ЕКПЧ при липса на данни, че представлява заплахата за националната сигурност или обществения ред, поради което намесата се явявала прекомерна и непропорционална. Претендира съдът да постанови решение, с което да отмени оспорения

отказ.

Ответникът директор на Дирекция „Миграция“ – МВР оспорва жалбата чрез юрк. Т.. Навежда твърдения, че лицето не отговаря на условията за получаване на постоянно пребиваване в Република България. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно по делото, че М. Г. К., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], гражданка на Република Турция, е подала заявление рег. № Г-3796 от 11.11.2024г., за предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в Република България, на основание чл.25, ал.1, т.5 от ЗЧРБ.

Административният орган не оспорва, че заявлението е подадено при спазване на изискванията на чл.34, ал.2 от ППЗЧРБ - не по-късно от два месеца преди изтичане на разрешения срок на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, като към датата на подаване на заявлението М. Г. К. е с издадено разрешение за продължително пребиваване до 27.05.2025г. на основание чл.24в от ЗЧРБ. Не е спорно също, че към заявлението са приложени изискуемите документи съгласно чл.34, ал.1 и чл.38а от ППЗЧРБ.

Административният орган е съобразил, че Г. М. пребивава на територията на страната, считано от 23.06.2011г., когато подава първото си заявление за разрешаване на продължително пребиваване в България на основание провеждано в страната обучение, съгласно чл.24в (чл.24, ал.1, т. 3 - до 01.02.2011г.) от ЗЧРБ, на което основание пребивава и до настоящия момент. Позовал се е на данни от справка в ЕРЧ, според които е налице прекъсване в подаваните заявления за разрешаване на продължително пребиваване в страната за периода от 05.05.2022г. до 15.06.2022г., когато лицето е подало последващо заявление за продължително пребиваване с рег. № 201236 от 15.06.2022г., което прекъсването надвишавало допустимите по закон 14 дни. Отчетена е липсата на данни лицето да е предприемало действия за инициране на процедура за продължаване срока на пребиваване в Република България в изпълнение на изискванията на чл.14, ал.2 от ППЗЧРБ при подаване на заявление рег. № 201236 от 15.06.2022г.

При така установените факти, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е съобщен на 30.07.2025 г. Жалбата срещу него е подадена директно в съда на 12.08.2025 г. - в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице съгласно чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което и е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните правни съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК съдът установи, че отказът е издаден от компетентния орган по чл. 25, ал. 3, изр. второ от ЗЧРБ – директор на Дирекция „Миграция“ – МВР. Същият е мотивиран от фактическа и правна страна по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 АПК по начин, който не е затруднил правото на защита на засегнатото лице, нито съдебния контрол за законосъобразност. Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл. Спорът между страните е изцяло материалноправен – по приложението на претендираното от гражданката на Република Турция основание по чл.25, ал.1, т.5 от ЗЧРБ за предоставяне на разрешение за постоянно пребиваване.

Както обосновано отбелязва процесуалният представител на ответника разпоредбата предвижда две кумулативни условия за предоставяне на претендираното право предвид използвания в нея съюз „и“:

1. Законно и без прекъсване пребиваване на територията на Република България в рамките на

последните 5 години преди подаване на заявлението за постоянно пребиваване, като в случаите по чл. 24в се отчита само половината от времето на пребиваване и

2. За този период не са отсъствали повече от 30 месеца, което изискване ответникът не оспорва.

В хода на административното производство и съгласно чл.38а от ППЗЧРБ е изисквана служебна справка от информационните фондове на МВР относно законното и непрекъснатото пребиваване на чужденеца през последните пет години на територията на страната, т.е. в периода 01.01.2019г. - 11.11.2024г., като е отчетен петгодишният период преди подаване на заявлението за разрешаване право на постоянно пребиваване, а именно от 11.11.2019г. до 11.11.2024г.

Законното пребиваване на чужденци в Република България се осъществява по смисъла на чл. 22, ал.1 от ЗЧРБ въз основа на: издадена виза по чл. 9а, ал. 2, т. 3 и 4; международни договори или договори на Европейския съюз с трети държави за безвизов режим; актове на правото на Европейския съюз, които са в сила и се прилагат от Република България; разрешение на службите за административен контрол на чужденците.

Непрекъснатостта на пребиваването е дефинирана в § 3 от Допълнителните разпоредби на ППЗЧРБ - "Пребиваване без прекъсване" по чл. 36, ал. 2, чл. 38, 38а и чл. 42, ал. 2 е налице, когато чужденецът пребивава на законово основание - с виза, по силата на международни договори или въз основа на акт на Министерския съвет за безвизов или облекчен визов режим или след разрешение на органите на дирекция "Миграция" - МВР, ако разрешенията са издавани последователно, без да са налице прекъсвания между тях. Не се счита за прекъсване времето до 14 дни, през което са били налице причини, нетърпящи отлагане, поставили чужденеца в невъзможност да подаде документи за издаване на разрешение за постоянно пребиваване, и той не е напускал територията на Република България. Горната разпоредба се отнася конкретно и към нормата на чл. 38а от ППЗЧРБ, която от своя страна допълва условията на чл. 25, ал. 1, т. 5 от ЗЧРБ.

По силата на легалното определение по пар.3 от ДР на ППЗЧРБ "пребиваване без прекъсване" по чл. 36, ал. 2, чл. 38, 38а и чл. 42, ал. 3 е налице, когато чужденецът пребивава на законово основание - с виза, по силата на международни договори или въз основа на акт на Министерския съвет за безвизов или облекчен визов режим или след разрешение на органите на дирекция "Миграция" - МВР на МВР (чл.22, ал.1 от ЗЧРБ), ако разрешенията са издавани последователно, без да са налице прекъсвания между тях. Не се счита за прекъсване времето до 14 дни, през което са били налице причини, нетърпящи отлагане, поставили чужденеца в невъзможност да подаде документи за издаване на разрешение за дългосрочно пребиваване, и той не е напускал територията на Република България.

Противно на твърденията в жалбата и без да дава пример относно твърдяната в жалбата „утвърдена практика на ВАС“, стриктното прилагане на легалното определение не представлява формализиран или непропорционален подход. В този смисъл е Решение № 5248 от 01.06.2022 г. по адм. д. № 1466/2022 г., IV отд. на ВАС, според което „Административният орган действа в условията на обвързана компетентност и при наличието на прекъсване на пребиваването по смисъла на § 3 от Допълнителните разпоредби на ППЗЧРБ, макар и в случая да е формално, то за него съществува задължение да издаде отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България, в съответствие с принципите за равенство, последователност и предвидимост по прилагане на закона и постигане на целите му. Освен това, за да не се счита за прекъсване времето до 14 дни между подаване на заявленията за разрешенията, следва да са налице причини, нетърпящи отлагане, поставили чужденеца в невъзможност да подаде документи за издаване на разрешение за дългосрочно пребиваване, каквито твърдения и доказателства от страна на оспорващата не са представени. Подаването на заявлението от чуждия

гражданин след изтичане на предоставения в закона срок и липсата на нетърпящи отлагането за това причини осъществява хипотезата на § 3 от Допълнителните разпоредби на ППЗЧРБ, което обосновано е прието от административния орган като прекъсване на пребиваването. Цитираната в касационната жалба съдебна практика, макар да касае сходни случаи, е с различна фактическа обстановка, като периодът на прекъсване в нея се е дължал на множество почивни и неработни дни, какъвто настоящият случай не е, поради което не следва да бъде съобразяване при решаване на настоящия казус“.

Административният орган е намерил за релевантно прекъсване в подаваните заявления за разрешаване на продължително пребиваване в страната в периода от 05.05.2022г. до 15.06.2022г., когато лицето е подало последващо заявление за продължително пребиваване с рег. № 201236/15.06.2022г., т.е. прекъсването надвишава допустимите съгласно пар.3 от ДР на ППЗЧРБ 14 дни, при липса на всякакви данни и твърдения за посочване на причини, нетърпящи отлагане, поставили чужденеца в невъзможност да подаде документи. В жалбата се посочва, че гражданката на Турция е предоставила писмено становище (л.31-33) от 08.11.2024 г., но видно от неговото съдържание същото касае непрекъснатото ѝ легално пребиваване на територията на страна до 09.11.2019 г., докато доводите на административния орган касаят друг период - от 05.05.2022г. до 15.06.2022г. Този период е по-дълъг от 14 дни (41 дни) и относно него не са изложени никакви обективни причини, които да се препятствали чуждата гражданка да подаде заявление в срока по чл.14, ал.2 от ППЗЧРБ.

Видно от предоставени от СДВР с писмо рег. № 513000-74961 от 20.10.2025 г. документи жалбоподателката е имала разрешение за продължително пребиваване на основание чл.24в от ЗЧРБ на 05.05.2022 г. Съгласно чл.14, ал.2, изр.1 от ППЗЧРБ заявлението за продължително пребиваване се подава не по-късно от 14 дни преди изтичане на разрешен срок на пребиваване на чужденеца на територията на Република България. Следващото Решение № 907894 от 30.06.2022 г. на СДВР за право на продължително пребиваване на гражданката на Република Турция е постановено по нейно заявление, подадено на 15.06.2022 г. При тези данни правилно и обосновано административният орган е намерил прекъсване в законното пребиваване на лицето за срок, който е по-дълъг от релевантния 14-дневен срок по пар.3 от ДР на ППЗЧРБ при липса на всякакви твърдения за наличие на обективни и основателни причини за това прекъсване и забава в подаване на документите по чл.14, ал.2 от ППЗЧРБ. Обясненията на жалбоподателката за наличие на основателни причини за забавяне набавянето на документи касаят предходен период, а не процесния от 2022 г.

За да се направи извод, че чужденец пребивава в България, неговият престой в страната трябва да е на изрично посочените законни основания по чл.22, ал.1 от ЗЧРБ. Това е законова пречка да се предоставят права на незаконно установили се лица в Република България. Възможността, предвидена в чл. 13 от Директива 2003/109 на Съвета от 25 ноември 2003, година относно статута на дългосрочно пребиваващи граждани от трети страни (Директива 2003/109) за предоставяне на по-благоприятен режим за чужденците в дадена държава, не може да се тълкува като възможност да се предоставят права на лица, за които въобще не е предвидена уредба в Директивата. Няма причина законодателят на национално или европейско ниво да даде на един субект права, следствие от собственото му противоправно поведение, точно обратното - свързва се с рестрикции. В този смисъл е Решение № 1921 от 26.02.2025 г. по адм. д. № 846/2025 г. на ВАС, IV-то отделение.

Посоченият 5-годишен период на законно пребиваване е в съответствие с чл.4, пар.1 от Директива 2003/109, според който държавите-членки предоставят статут на дългосрочно пребиваващ на граждани на трети страни, които са пребивавали легално и без прекъсване на

територията в рамките на пет години преди подаване на въпросната молба. Съгласно пар.3 от същата разпоредба периодите на отсъствие от територията на засегнатата държава-членка не прекъсват периода, посочен в параграф 1. Според пар.3 от нормата държавите-членки могат да отчитат при изчисляването на посочения в параграф 1 период периодите на отсъствие поради служебен ангажимент, включително в рамките на предоставяне на презгранични услуги. В случая няма наведени подобни доводи, а твърденията в жалбата, че гражданката на Република Турция не застрашава обществения ред и сигурност са ирелевантни към намереното основание за отказ по чл.25, ал.1, т.5 от ЗЧРБ. Напротив, разпоредбата на чл.7, пар.3 от Директива 2003/109 предвижда, че ако условията, предвидени в членове 4 и 5 са изпълнени и ако лицето не представлява заплаха по смисъла на член 6, държавата-членка предоставя статут на дългосрочно пребиваващ на съответния гражданин на трета страна. В случая не е изпълнено условието по чл.4, пар.1 от директивата, поради което отказът не противоречи на съюзното законодателство.

По изложените съображения и като е достигнал до извод за наличие на основание за отказ по чл.26, ал.2, вр. чл.25, ал.1, т.5 от ЗЧРБ, административният орган е постановил оспорения отказ при правилно приложение на закона.

Общите разпоредби на чл.6, ал.1-5 от АПК уреждат принципа на съразмерност, като дават правна уредба на противоречието между частен и обществен интерес. Принципно, административните органи действат в рамките на правомощията си, установени от закона (чл.4, ал.1 от АПК), за целите, на основанията и по реда, установени от закона (чл.4, ал.2 от АПК), като се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел (чл.6, ал.5 от АПК) и упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо (чл.6, ал.1 от АПК). Съотношението между общ и частен интерес е уредено в чл.6, ал.2 АПК, а именно административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. ЗЧРБ урежда условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, като по силата на чл.4 от ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред, да са лоялни към българската държава и да не уронват престижа и достойнството на българския народ. Пребиваването в страната ни без легално основание по чл.22, ал.1 от ЗЧРБ не съответства на правовия ред и възпрепятства упражняването на правомощията на службите за административен контрол на чужденците в РБ. Използването от тези служби правно основание за отказ на правото на постоянно пребиваване е в съответствие с целта на специалния закон (ЗЧРБ). Липсват данни за засягане на права и законни интереси на чуждия гражданин в по-голяма степен от най-необходимото за постигане на законовата цел при невъзможност за налагане на друга, по-лека мярка.

В доказателствената тежест на жалбоподателката е да наведе конкретни доводи за нарушение на чл.8, пар.1 от ЕКПЧ, каквито не са посочени от нея. Липсват данни в административната преписка за нарушение на визираната разпоредба, която не урежда абсолютно правило, а напротив пар. 2 позволява намесата на държавните власти в ползването на това право в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Процесният отказ представлява намеса, съответна на чл.8, пар.2 от ЕКПЧ.

По изложените съображения и на основание чл.172, ал.2 от АПК е дължимо отхвърляне на оспорването.

При този изход на спора на основание чл.143, ал.3 АПК ответникът има право на сторените в производството разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лв. съгласно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното, Административен съд София – град, Първо отделение, 69-и състав,
Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Г. К., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], гражданка на Република Турция, със съдебен адрес [населено място], [улица], вх. Д, ет.9, офис 17/18, чрез адв. Н. Г. от САК, срещу Отказ рег. № 5364р-3052 от 05.02.2025 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с който на основание чл.25, ал.1, т.5 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) ѝ е отказано предоставяне на постоянно пребиваване в Република България.

ОСЪЖДА М. Г. К., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], гражданка на Република Турция, със съдебен адрес [населено място], [улица], вх. Д, ет.9, офис 17/18, чрез адв. Н. Г. от САК, да заплати на Дирекция „Миграция“ – МВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: